

МОЛОДАЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 7 (358).

Неділя, 15 січня 1961 р.

Ціна 2 коп.

ПЛЕНУМ Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу

У Москві продовжує роботу Пленум Центрального Комітету КПРС. Обговорюється друге питання порядку денного про виконання державного плану і соціалістичних зобов'язань по виробництву і продажу державі продуктів землеробства і тваринництва в 1960 році і про заходи по дальшому розвитку сільського господарства.

Перший секретар Центрального Комітету Компартії Казахстану Д. А. Кунаєв, який виступив на вечірньому засіданні 11 січня, у своїй доповіді відзначив, що Казахська РСР займає тепер значну питому вагу у виробництві товарного зерна і продуктів тваринництва. Але досягнутий рівень виробництва продуктів сільського господарства ще далеко недостатній і не відповідає великим можливостям, які має Казахстан.

Тов. Кунаєв спинився на завданнях поліпшення використання машинно-тракторного парку, створення постійних механізаторських кадрів, а також на розширенні посівів бавовнику, рису, цукрових буряків і дальшого розвитку тваринництва. Говорячи про роботу з кадрами, доповідач заявив, що в цій справі є ще багато серйозних хиб.

Перший секретар крайового комітету партії Ціліноного краю Казахської РСР Т. І. Соколов говорив про велику програму освоєння нових земель на Сході країни. В найближчі два—три роки виробництво зерна в країні має бути доведено до 1.100—1.200 мільйонів пудів. Тим самим буде перевищено на 200—300 мільйонів пудів рівень виробництва зерна, намічений на кінець семіріччя. Значного розвитку на ціліні повинно набрати тваринництво, зокрема, тонкорунне вівчарство. Велике місце в доповіді відведено питанням рентабельності радгоспів і капітальному будівництву.

Найважливіші питання розвитку землеробства і тваринництва в Білорусії висвітлює у своїй доповіді перший секретар ЦК КП Білорусії К. Т. Мазуров. Він повідомив про заходи, розроблені в республіці для збільшення виробництва усіх видів сільськогосподарської продукції.

Доповідач докладно спинився на питаннях меліорації. Він сказав, що при відповідній допомозі Білорусія може додати до наявних шести мільйонів гектарів ріллі близько чотирьох мільйонів гектарів чудової ціліни — осушених торфовищ.

Тов. Мазуров відмітив, що в Білорусії ще не використано повністю, декларативне керівництво колгоспів і радгоспів, алілуйство і пустомолотство.

Засідання Пленуму 12 січня почалося виступом першого секретаря ЦК КП Узбекистану Ш. Р. Рахідова. Він доповів Пленуму про те, що річний план продажу державі продуктів тваринництва республіка виконала з перевищенням. Але бавовноробі залишилися у великому боргу перед державою, виконавши план заготівель бавовни лише на 94 проценти.

Тов. Рахідов навів яскраві цифри, що свідчать про справжню революцію, яку принесла техніка на бавовникові поля.

Значну частину доповіді тов. Рахідов присвятив освоєнню цілини під нові бавовникові поля, питанням підвищення культури землеробства, вирощуванню луб'яних культур і рису. Доповідач приділив багато уваги великим хибам в діяльності партійних і радянських організацій республіки по керівництву сільським господарством.

У К А З

ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про проведення виборів до обласних, районних, міських, сільських і селищних Рад депутатів трудящих Української РСР

У зв'язку з закінченням 1 березня 1961 року строку повноважень обласних, районних, міських, сільських і селищних Рад депутатів трудящих Української РСР сьомого скликання, Президія Верховної Ради Української РСР постановляє:

Призначити вибори до обласних, районних, міських, сільських і селищних Рад депутатів трудящих Української РСР восьмого скликання на неділю, 5 березня 1961 року.

Голова Президії Верховної Ради Української РСР Д. КОРОТЧЕНКО.

Секретар Президії Верховної Ради Української РСР А. ЗЛЕНКО.

м. Київ, 13 січня 1961 року.

Щоб праця стала ЛЕГШОЮ,

★ СПЕЦІАЛІЗУВАТИ ТРУД ТВАРИННИКІВ.
◆ ДОІМО ВРУЧНУ, А МЕХАНІЗМИ СТОЯТЬ.
● ПОТРІБНІ ТЕХНІЧНІ ЗНАЙНЯ. Δ КУЛЬГУРУ ПОБУТУ — НА ФЕРМИ!

Доїркою я працюю давно. В 1958 році була учасницею Всесоюзної сільськогосподарської виставки в Москві, нагороджена малою Золотою медаллю ВСГВ і медаллю «За трудову доблесть». Минулий рік теж

успішно закінчила. Від кожної з 17 фуражних корів надоїла по 3.750 літрів молока.

Барто зауважити, що в нас на фермі нема великої

ній табір підвести електролінію.

Правильно радить тваринникам відомий свинар Леонтій Лукашевський ово-

ПРОДУКТИВНІШОЮ

строкатості в надоях. Майже всі доїрки мають висотні показники. Що обумовило їх?

Перш за все те, що кожна з нас, доїрок, вирощували корів із теличок. Найбільш високоудійними в нашому колгоспі є тварини симентальської і костромської порід. І правильно робить наше керівництво, поповнюючи молочне стадо за рахунок високопродуктивного молодяка.

лодівати технічними знаннями. Наші доїрки не проти, щоб такі технічні заняття і в нас проводилися.

Ось, приміром, взяли автопоїлки. Щось там зінсультувалося — бігай, шукай Бориса Цирука, нашого механіка, щоб полагодив. Або вакуум-насоси. Адже жодна з нас не знає, як його включити. Чейай, коли прийде механік. А приміщення багатого. Він фізично не спроможний своєчасно виявити

Перший секретар Центрального Комітету Компартії Литви А. Ю. Снечкус у своїй доповіді навів приклади того, як передові колгоспи і радгоспи, а також окремі передовики-тваринники республіки уміло використовують резерви. Ці приклади показують, що республіка могла б мати кращі показники виробництва тваринницьких продуктів, але було допущено самозаспокоєння, не було як слід організовано роботу по відтворенню стада.

Тов. Снечкус доповів також про заходи, здійснювані в Литві для підвищення врожайності зерна і особливо кукурудзи.

12 січня на Пленумі виступили також перший секретар ЦК КП Грузії В. П. Мжаванадзе, перший секретар ЦК КП Азербайджану В. Ю. Ахундов, перший секретар ЦК КП Молдавії З. Т. Сердюк, перший секретар ЦК КП Латвії А. Я. Пельше, перший секретар ЦК КП Киргизії І. Р. Раззаков, перший секретар ЦК КП Таджикистану Т. Ульджабаєв.

★ ★

Засідання Пленуму 13 січня почалося виступом першого секретаря ЦК КП Вірменії Я. Н. Заробяна. Він доповів Пленумові, що Центральный Комітет партії і Рада Міністрів Вірменії критично проаналізували свою роботу в галузі сільського господарства. В республіці дещо збільшилось виробництво м'яса, молока, яєць, перевищено план продажу державі м'яса і молока. Проте в керівництві сільським господарством республіки — багато упушень.

Тов. Заробяна доповів Пленумові, яких заходів вжив ЦК КП Вірменії для поліпшення становища в сільському господарстві і вихованні умілих керівників.

Потім виступив перший секретар ЦК КП Туркменії Б. Овезов. Спинаючись на підсумках минулого сільськогосподарського року, він сказав, що республіка достроково виконала річний план продажу державі м'яса, молока, каракуля, вовни, шовковичних коконів, винограду та баштанних культур. Тим часом, республіка другий рік не справляється з планом виробництва бавовни. Це пояснюється, насамперед, незадовільним керівництвом сільським господарством з боку партійних і радянських організацій. Доповідач говорив про великі можливості республіки для збільшення виробництва бавовни і продуктів тваринництва.

Перший секретар ЦК КП Естонії І. Г. Кебін повідомив, що здійснення комплексу агротехнічних заходів дало можливість добитися за останні роки деякого підвищення врожайності і збільшити валовий збір найважливіших сільськогосподарських культур.

Республіка досягла обсягу виробництва м'яса, наміченого семіріччям планом на 1962 рік. Цього вдалося добитися, головним чином, за рахунок розвитку свинарства, поліпшення нагулу великої рогатої худоби.

Наприкінці доповіді тов. Кебін сказав, що партійна організація республіки ставить перед собою завдання в третьому році семіріччя виконати і перевиконати затвержені плани зростання виробництва і заготівель продуктів сільського господарства.

На Пленумі почалося обговорення доповідей. У дебатах виступили секретар Оренбурзького обкому КПРС Г. І. Воронов, секретар Алтайського крайкому КПРС К. Г. Писін, ланкова колгоспу імені Сталіна Тернопільської області Є. О. Долінюк, секретар Краснодарського крайкому КПРС Г. І. Воробйов, голова колгоспу імені Леніна Чуваської АРСР С. К. Коротков, секретар Сталінградського обкому КПРС О. М. Школьников, бригадир тракторної бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Кіровоградської області О. В. Піталов, секретар Новосибірського обкому КПРС Ф. С. Горячев, секретар Московського обкому КПРС Г. Г. Абрамєв.

Пленум продовжує свою роботу.

(ТАРС).

Наменетесний верстат

Верстат для механізації процесів обробки граніту при виготовленні архітектурних деталей створило спеціальне конструкторське бюро Держбуду УРСР за пропозицією інженера С. М. Поліщука. Він повністю механізує важку працю каміняра, замінюючи 8 чоловік. Дослідний верстат виготовлено на Київському ма-

шинобудівному заводі імені Калініна. Випробування його на Головінському кар'єрі показали добрі результати — він забезпечує високу якість обробки граніту. Приймальна комісія радгоспу рекомендувала новий порталний каменетесний верстат до серійного виробництва.

Зараз на фермі є 130 нетелів. Але і після розтелу їх кількість доярок не збільшиться. Кожна з нас візьме додатково у свою групу по 3—4 нетелі. Моя група матиме 20 корів. Від кожної з них я вирішила довести в цьому році надій молока до 4 тисяч літрів.

У нас на фермі 30 доярок. Чи можна ще частину вивільнити для інших робіт? Безперечно, можна. Про це свідчить досвід доярки Олександрівської племрадгоспу Волинської області Лідії Шкарапи. Її виступ я читала в газеті. Вона одна доїть 122 корови. Це збільшує валовий надій, здешевлює собівартість продукції.

А хіба ми не можемо перейняти цей досвід? Можемо. Для цього треба лише застосувати безприв'язне утримання худоби, застосувати широку механізацію, спеціалізувати працю доярок. Хай вона стане дояркою в повному розумінні цього слова. А то займається і чистою приміщенням, і приготуванням та роздачею кормів...

Та навіть і при теперішніх умовах можна доглядати більше корів. Треба тільки, щоб керівники артілі потурбувалися про механічне доїння. Адже доїльна установка на фермі є. Один час навіть працювала вона. Але з переходом у літній табір ця справа припинилася, бо там відсутня електрика. Тепер теж доїмо вручну. Хоч і кажуть доярки, що взимку менше молока — можна й руками подоїти, та справа не в цьому. Адже, коли почали електродоїння, то вже й влітку не треба припиняти. Значить керівники колгоспу вже тепер повинні потурбуватися, щоб у літ-

всі насоси. Отже нам самим треба навчитися управляти цими механізмами, усувати хоча б дрібні неспадки.

З кожним роком колгосп наш багатшає. На наших очах з'явилися і з'являються добротні корівники, свинарники, вводиться механізація. Праця тваринників полегшується. Все це радує мене. Та якщо по насиченості механізмами наш колгосп стає більш схожим на промислове підприємство, то у створенні побутових зручностей для тваринників — справ непочатий край.

Є в нас чудовий будинок тваринника з червоним кутком, спальнями і кухнею. А чому б не спорудити тут же баню і при ній кімнату, де були б шафи для робочого одягу? Скінчила доярка чи свинарка роботу, помилася б, переодягнулася і — йди до клубу. Доводиться ж зараз декому по кілька кілометрів ходити додому, переодягатися, митися, а потім йти в кіно.

До речі, про кіно. Я такої думки, що вже час працівникам культури потурбуватися, щоб для тваринників демонстрували фільми безпосередньо в червоному кутку ферми.

Наш час вимагає запроваджувати культуру і на виробництві. Отже, пора керівникам колгоспу звертати увагу не тільки на механізацію ферми, а й на побутові потреби тваринників. Тоді веселіше й працюватиметься.

Ніна БІЛОУС,
доярка колгоспу «Україна», Гайворонського району.

На знімку: доярка Ніна Білоус.

— ПРО технічне навчання молодих тваринників? Аякже, звичайно, чули! — жваво говорить мій співбесідник, секретар Голванівського райкому комсомолу Дмитро Постойко. — У деяких колгоспах найближчими днями розпочнемо заняття.

Поки точаться балачки...

В числі цих «деяких» він називає і межиріцький колгосп імені Сталіна. Тому, коли на другий день у нас трапилась нагода побувати в цьому колгоспі, ми сподівались побачити тут, якщо не цілковиту готовність до наступних занять, то, в усьому разі, останні приготування. Але довелось тільки дивуватись: в колгоспі досі ніхто ще й не знав про таку виступу в кабінетах райкому думку. Це виявилось сюрпризом навіть для секретаря комсомольської організації Василя Заєрнюка.

— Ніхто не повідомляв мене про навчання, — зніщує він плечима. — Дійсно, нам конче потрібно, і ми маємо змогу організувати таку справу. От тільки б надіслав нам райком учбову програму, навчальні посібники, — каже він.

Можливість проводити технічне навчання з працівниками ферм тут справді є. З 46 комсомольців колгоспу — 12 механізаторів. Серед них є такі, кому сміливо можна довірити ведення занять. Це механізатори широкого профілю Анатолій Босий, Борис Олійник. Без-

перечно, зуміла б проводити заняття з своїми подружками-доярками і Раїса Бебецька, яка незабаром повернеться у колгосп з курсів механізації. Отже, за кадрами діло не стане.

Є й приміщення, будинки, в якому раніше містились дитячі ясла. А головне — є у молодих тваринників артілі палке бажання вчитись. Доярка Іра Спуданюк, не чекала спеціальних рішень. Вона ще влітку навчилась водити трактор. Охоче взялись би за це й інші дівчата — доярки Жена Зеленик, Надя Спуданюк, Софія Гончар. Та й, зрештою, вчитись просто необхідно дівчатам. А вже корівники в колгоспі нові, сучасного типу, і вже зараз повинно виникнути питання про те, щоб через рік — два механізація тут стала володаркою всього.

Що стосується свиноферми, то тут ще більша необхідність у навчанні кадрів. Надзвичайно дорого, близько 600 карбованців, обійшовся у минулому році кожний центнер виробленої у колгоспі свинини. Дуже багато ще ручної, непродуктивної праці доводиться виконувати молодим свиначкам Жені Смертенюк і Тамарі Козаченко, які пра-

цюють на відгодівлі тварин. Ім, як нікому в колгоспі, зрозумілий заклик Леонтія Лукашевського про оволодіння технікою.

Довгі зимові вечори — зручна пора для того, щоб зібратись гуртом і теоретично вивчити машину. А далі — практика під керівництвом механізаторів, і колгосп мав би кадри, необхідні для роботи на сучасних, механізованих фермах.

Немає потреби доводити, наскільки це важливо і потрібно. Розуміють це і в райкомі комсомолу: не випадково ж точились тут розмови на цю тему. Тільки ж розмови ці, даруйте, поки що пусте базікання, бо вони не стали сигналом до дії на місцях.

Т. БОДНАР,
спецкор. «Молодого комунара».

Більше року тому після закінчення машинобудівного інституту приїшов Євген Федосов на Кіровоградський завод «Червона зірка». В інструментальному цеху за цей час він зарекомендував себе вмілим організатором виробництва, кваліфікованим знавцем моделіної справи. Свої технічні знання Євген з готовністю передає робітникам дільниці.

На знімку: майстер модельної дільниці Євген ФЕДОСОВ дає пояснення слюсарю-модельнику Леоніду МАКАРЕНКУ.

Фото А. ДІБРОВНОГО.

У славний літопис спорудження Кременчуцького гідрозула будівники вписали немало героїчних сторінок. Особливо багатий на трудові звершення був пусковий 1959 рік. Багатотисячний колектив займав тоді вихідні рубежі для фронтального перекриття основного русла Дніпра, заповнення чаші Кременчуцького моря, готував до пуску перші агрегати станції. Про деякі з цих мужніх подвигів і хочеться розповісти сьогодні нашим читачам.

ФЛАГМАН флотилії землесосних агрегатів — земснаряд «Енергетик» стояв тоді у заборі в районі села Недогарки. Від нього звивистою стрічкою у напрямку русла ріки тягнувся трикілометровий трубопровід. По ньому мчав потік пульпомаси в тіло лівобережної греблі — земляної споруди, яка восени мала прийняти на себе натиск вод приборканої ріки. На обліку була кожна хвилинка — гідромеханізатори поспішали до осені вийти з намівом греблі безпосередньо на дніпровське русло і забезпечити вчасне закриття прорану.

В один з літніх днів подача суміші по трубопроводах раптом різко знизилася. В чому справа? Начальник земснаряда Аркадій Лутвинов висловив припущення: у трубопроводі потрапив якийсь сторонній предмет. Але як виявити затор у чотирьохкілометровій магістралі? Члени екіпажу довго радялися між собою і нічого не могли придумати.

— Може дозволите, Аркадію Васильовичу, полізти по трубі і знайти перепону? — несміливо запитав Дмитро Яшина, бригадир до наміву.

— А чи подумав ти про те, наскільки це небезпечно? Спекта он яка, труби аж пашать жаром. Так недовго й задихнешся.

— Розумію, але в трубопроводі вночі полізу, коли прохолода наступить...

...Повзти по вузькому 80-сантиметровому отвору магістралі було, справді, нелегко — німіли руки і ноги, у залитих сірокаламутною сумішшю трубах невиспачало повітря. Але сміливець по-пластунському продовжував рухатися вперед. За просуванням Дмитра Яшина невідступно стежив зварювальник Володимир Кулик. Він готовий був не-

гайно прийти на допомогу — по першому сигналу розрізати трубу, щоб відкрити всередину доступ повітря.

Нарешті у темряві Дмитро наткнувся на кострубате кореневище. Гідромеханізатори без прогання роз'єдали трубопровід, ліквідували затор і земснаряд знову продовжував намів.

Друзі широким плечем Д. Яшина, тиснули руки, називали героєм.

— Ну, це вже ви занадто, — зніяковіло заперечував бригадир. — Нічого такого героїчного я поки що не зробив. Просто виконав свій обов'язок... в інтересах справи. От і все...

ТАК вже повелось в колективі екіпажу «Енергетика» — навіть героїчні вчинки у ті напружені дні тут вважали звичайним, буденним ділом.

...Якось у сутінках тихої червеної ночі молодий матрос Іван Постіл, який ніс вахту на земснаряді, помітив, що почав тонити поплавковий рефулери. Його занурення в воду загрожувало всій плаваючій частині трубопроводу.

Вахтовий підняв всіх членів зміни, яку очолював багермейстер Михайло Танченко. Як на гріх, катера бачили земснаряда не було, і гідромеханізаторам довелось вручну підтягувати 25-тонний плавучий кран.

З-за Дніпра подув сильний вітер. Але команда не спасувала перед розбуханою стихією. У неймовірно важких умовах, промоклі до нитки члени екіпажу нарешті підтягнули до місця аварії кран, підняли поплавковий рефулер. Без найменшого прогання відкачали з поплавка воду, закопатили тріщину і земснаряд до самого ранку не припиняв роботу.

ШЛЯХ між Олександрією і Павлишем перетинає високовольтна лінія елект-

ропередач. Тепер по ній струмує живлюща енергія Кременчуцької ГЕС, а до недавнього часу це була своєрідна «артерія життя» будови. По магістралі на «Кременчукгесбуд» подався струм з системи «Дніпроенерго».

Будівництво лінії електропередач почалося в сувору зиму 1955 року. На трапу тоді вийшли гідроелектромонтажники. Важко передати словами всю ту складність умов, в яких доводилося працювати бригаді Дмитра Коваленка. Снігові замети завалили шляхи — ні проїхати, ні пройти.

А будова чекала струм від розташованої за дев'яносто кілометрів підстанції «Північна». І монтажники, незважаючи на погодні примхи, впевнено рухались вперед — через лісові хащі, петлясті річки, залізничні лінії, допомагаючи один одному, як в бою.

Біля Павлиша, де лінія прокладалася через залізничну магістраль, члени приймальної комісії (крізь бінокль виявили, що за 80 метрів від опори розмоталися дві жилки. Залишити їх так — вони могли розкрутитися ще більше, і у вітряну погоду замкнуті лінію.

Пошкодження негайно треба було усунути. Але як? Від землі до проводу 30 метрів. Знизу до нього ніяк не доберешся.

— Дмитре Опанасовичу, — звернувся до бригадира монтажник Михайло Мойсеєнко. — Є у мене ідея одна. Що коли зробити «люльку» з роликками і на ній «проїхати» до жилки.

— А й справді, давай спробуємо.

Пристосування зробили місці, і М. Мойсеєнко, вмонтувавши на опорі в «люльку», яку канатами підтримували товариші, вирушив у небезпечну подорож над тридцятиметровою безоднею. Внизу проносились поїзди, а відважний верхолаз спокійно робив своє діло.

Через якихось півгоддя він опустився на землю і доповів:

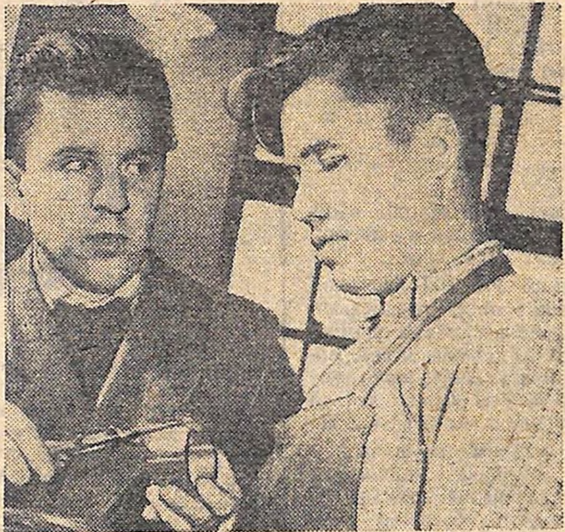
— Пошкодження ліквідовано!

В. СЕРГІЄВ.

ПООБІЦЯЛИ — ЗРОБИЛИ

В дні роботи Пленуму ЦК КПРС ми раді доповісти, що зобов'язання, які брали комсомольці колгоспу «Україна» Олександрівського району на часті цієї знаменної події, виконані з честю. В кожній з бригад були створені комсомольсько-молодіжні ланки по вивезенню місцевих добрив. Силами молоді вивезено на поля дві тисячі тонн перегною. Перевиконані зобов'язання по виробництву молока і м'яса. Успішно працювали контрольні комсомольські пости по раціональному використанню кормів та їх підготовці до згодовування.

І. КРАЄВСЬКИЙ.

Завідувач Стримівським клубом зв'язував перед одиосельчанами про свою роботу. Хтось кинув репліку: — Доки в нашому клубі оцей пережиток буде? — і показав на газову лампу. — У бригаді вже кілька тижнів працює двигун, освітлюється колгоспна садиба, а в клубі збори проходять при каганці.

Виявилось, раніше не було потрібних матеріалів, щоб підвести лінію до клубу, а зараз і можна б — та холодно (це було взимку 1960 року). «Ось потепліє — тоді й почнемо», — обіцяли керівники колгоспу.

— Чого ж чекати тепла? — не витерпів секретар бригадної комсомольської організації Іван Краєвський. — Хіба нам, молодим, мороз страшний? Хоч завтра почнемо...

Молодь підтримала свого вожака. А наступного дня зранку закипіла праця.

Чому ж юнаки і дівчата так охоче відгукнулись на пропозицію Івана, так гаряче взяли за роботу? Знали вони: сказав Іван — значить можна зробити, значить правильно він вирішив. Бо ж і не перша це

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
15 січня, 1961 р., 2 стор.

ЗУМІЙ ВИПРАВДАТИ ДОВІР'Я

справа, на якій перевіряється вміння комсомольського ватажка зробити щось хороше. З його ініціативи молодь звернулася до правління артілі з проханням поцінити бригадну контору і віддати кілька кімнат під бібліотеку. І на прохання комсомольців зважили. Чудова тепер бібліотека у Стримівці.

Завжди людяний, скромний, чуйний і тактовний, уважний до товаришів — таким знали комсомольці І. Краєвського. Іван ніколи не зазнавався, не відступав від свого слова, до будь-якої комсомольської справи підходив з вогником.

П'ять разів обирали своїм вожаком Івана Краєвського стримівські комсомольці. А восени минулого року юнаки та дівчата артілі «Україна», Олександрівського району, обирають його секретарем колгоспної комсомольської організації. І з перших же днів Іван гаряче береться за роботу. Відчувається його вміння працювати з людьми, пізнавати їх думи і прагнення, доходити до серця кожного юнака і дівчини.

В листопаді створюється контрольний пост по нагляду за раціональним використанням кормів та їх підготовкою до згодовування. Члени поста проводять рей-

ди, їх наслідки висвітлюються у «блискавках». Скликаються загальні комсомольські збори. На них молодь визначає свої нові рубежі, беруть підвищені зобов'язання. А в дні роботи Пленуму івангородські комсомольці рапортували: зобов'язання з честю виконані.

Нові й нові справи захоплюють юнака. Його зав-

жди бентежить думка, як зробити життя організації ще змістовнішим, цікавішим, щоб у колгоспі зростали справжні герої праці.

Почесна, але важка справа бути секретарем комсомольської організації. З якими тільки людьми йому доводиться зустрічатися, які складні питання доводиться вирішувати! І потрібно часом тонке чуття і тактовність педагога, велика любов до життя, до людей, для того, щоб розібратися в обставинах, прийняти справедливе і правильне рішення.

Тобі довірили товариші...

Вірять вони в тебе, сподіваються, що ти зумієш налагодити комсомольську роботу, згуртувати їх у міцний колектив. Вірять, що ти зумієш знайти кожному справу до душі.

Та не завжди така їх віра виправдовується. Ось лист завідувача фермою колгоспу «Заповіт Леніна», Хмельського району, В. Булаєнко. До глибини душі збентежений він дворушницькою поведінкою групкомсорга ферми, члена комсомольського комітету Ніни Ганзенко. Вона любила при нагоді пофілософствувати, покритикувати своїх подруг

по праці. А виявилось, що Ніна нещира, нечесна людина, що всі її розмови були пустою балаканиною. Недавно вона вийшла заміж, залишила ферму і забула про свої полум'яні слова.

Серед комсомольських вожаків це нерідко трапляється базіки, люди безвідповідальні, не принципові. Юнаки і дівчата колгоспу імені Калініна, Ново-Українського району, повірили в організаторські здібності Миколи Коваленка, обрали його своїм секретарем. А Микола ніскільки не думав про організацію цікавих справ, про своїх товаришів. В колгоспі по суті ніякої роботи він не проводив. Чи можна миритись з таким становищем, чи по-комсомольському це? Ні! Не до лиця вожакові молоді так паплюжити віру в силу колективу, не до лиця зазнаватися.

Та «ватажків» типу Ганзенко і Коваленка мало. Більшість секретарів комітетів комсомолу, секретарів бригадних організацій та групкомсоргів — це наші кращі юнаки і дівчата, які прислухаються до голосу своїх товаришів, не шкодують сил, часу, щоб організувати змістовне дозвілля, налагодити роботу художньої самодіяльності. Комсомольський вожак! Тобі довірили товариші долю колективу. Зумій виправдати їх довір'я!

Рідний степ

Ви гадаєте, степ для зеленої юні
Розкривав обійми
Краси таємничої,
Уявляєте стрічки
Цілунок відлуння,
Молодих
Із квітучими сонцем
обличчями?
А коли на світанку
Виходили з діброви,
Де столітні дуби
Тихо шепчуть з ялинами,
Перші кроки твої
По ріллі чорнобровій
Випробовує степ
Вітрогонами дикими:
То подує між очі

Пилкою сірою,
То до нитки купав
Холодними росами,
А зимою стрічає
Засніженим вітром
І біжить
Разом з вами
Переметати косими.
Тут не треба
Якоїсь щасливої зірки,
І підмоги сторонньої
Зовсім не треба,
Хоч гортань пересохла
І стане вам гірко,
Хоч навколо —
Ні селищ,
Ні слова,
Ні неба.

І коли горілиць
Впадете від знемоги,
І бажання піднятися
В очах заіскриться —
Степове джерельце
Вас поставить на ноги
І від спраги подасть
Ключової водиці.
А тоді
В далину поведе прозору,
Де брикять горизонти
Пшеничного жнив...
Рідний степ,
Як і вічно розбухане море,
Любить впертих,
Завзятих,
Сміливих.

Валерій ЮР'ЄВ.

ЯКИМ ВОНО
ПОВИННО БУТИ?

«Поговоримо про обряди» — під таким заголовком в номері нашої газети за 21 жовтня минулого року була вміщена кореспонденція І. Телатника про те, як у Малій Висці справляють весілля. Читачі відразу ж відгукнулися на цей матеріал. Вони надіслали до редакції листи, в яких висловлюють свої думки і побажання. Частину відгуків було вміщено у номері за 16 листопада. Але потік листів виявився настільки великим, що довелося знову повернутися до цієї теми.

Все частіше й частіше в містах і селах області влаштовуються комсомольські весілля. Проводять їх по-різному. Адаже певні традиції ще не склалися, не виробився установлений обряд. В Бобринецькому, Ново-Миргородському, Улянівському та в деяких інших районах цю подію проводять урочисто — в Будинках культури або клубах.

А от в селі Грузькому, Голованівського району, ще не вміють як слід організувати весілля. Сергій Рудий розповідає у своєму листі: «Молоді — Леонід Галюка і Галина Говорун лише на кілька хвилин зайшли до Будинку культури. Секретар колгоспної парторганізації В. Я. Дяченко вручив Галині, як кращій доярії артілі, наручний годинник. Правда, тут же й шлюб мали зареєструвати, та голова сільради О. М. Бухінко і секретар П. І. Коломійчук десь «затримались», і довелося цю справу відкласти». Хіба ж не прикро? Адаже дискредитовано хорошу справу.

Сергій Рудий відстоює думку, що більшість народних весільних традицій треба збергти і в наш час. Погоджуються з ним у цьому і Л. Будило з с. Червоної Кам'янки, Олександрійського району. «Наречена в стрічках, наречений з букетом квітів. Батьки зустрічають їх з хлібом-сіллю. Хіба це не стало вже нашою традицією?» — пише вона. Разом з тим Л. Будило на наш погляд неправомірно відстоює такий застарілий звичай, як викуп молодої, не погоджується з тим, що весільні обряди в більшості своїй застаріли і не підходять для нас. Не можна ж все підряд запозичувати із старих обрядів. Саме цією думкою проіннятий лист В. Кузьменко з колгоспу ім. Петровського, Петрівського району. «Хочеться співати весільні пісні, створені нашими композиторами, але їх бракує... На мою думку, треба відмовитися від такого звичаю, як «могорич» за молодю. Крім того, не варто влаштовувати гуляння на три-чотири дні».

А ось Григорій Громов, учень Олександрійського педагогічного училища, зайняв позицію, з якою не можна погодитися. «Чи варто робити весілля з друзями, одяганням вінка, стрічок?» — запитує він. І дає заперечну відповідь, вважає все це застарілим. Всі інші читачі в своїх листах виступають проти такої думки.

В багатьох листах виставлене побажання, щоб редакція хоч зрідка вміщувала репортажі з комсомольських весіль. Ця слушна пропозиція буде нами врахована.

Традиції
і нові пошуки

КОЛИ в селі Листопадовому поширилася чутка про те, що Олександр Скок буде вінчатися з Євгенією Мартинюк у церкві, молодь захвилювалася. Ввечері в сільському клубі тільки й розмов було: — Ти чув? Крайній тракторист колгоспу, комсомолец, скрізь його у приклад ставлять... — І що це він надумав? Не може без пона весілля справити, чи що?.. — Та вигадують, мабуть, люди...

Але ж ні. Таки на своєму настоювала бабуся, а Олександр вже й ладен був погодитися, щоб тільки не морочили дома голову. Але товариші не хотіли ось так, без «бою» здавати позиції. Олександра і Євгенію запросили на комсомольські збори, розібралися, в чому справа. Не один раз довелося почервоніти обом. Всі сходилися на тому, що обов'язково треба зробити комсомольське весілля.

А як його провести? У нас же ніколи не було такого, може не вийти, — висловила сумнів завідувача клубом Галина Піддубна. — Обов'язково вийде, тільки активніше беріться за підготовку, — підтримала секретар парторганізації В. М. Сиплива. — Від райкому комсомолу допомоги попросимо, —

зауважив Микола Тимошенко, комсомольський вождяк.

І ось закипіла робота. Написали барвисте оголошення. Духовий оркестр, керований Іваном Мельничуком, старанно розучував урочистий марш. Дівчата з молочно-товарної ферми підшукували найкращі осінні квіти. А голова колгоспу К. М. Савченко особисто поїхав у місто за подарунками.

Настав нарешті довгожданий день. До клубу зібрався, як на свято, жителі з усього села. Над входом напис: «Добро пожалувати!». А далі через увесь зал — барвистий килим, по якому мають пройти молоді. Оточений живими квітами, стоїть на сцені бюст Леніна. Над ним на червоному полотнищі слова: «Міцна сім'я — міцна держава». Гарно прибрані стільці для молодих і для гостей гості, стіл — уставлений квітами.

— Молоді, молоді йдуть! — сповістила дівчата, яка зібралась біля клубу. Під звуки маршу до залу входять винуваті торжества. Євгенія в білому платті, у вінку, а Олександр в чорному костюмі. На дверях їх зустрічають батько і мати, подають на вишитому рушнику хліб-сіль. Юнаки і дівчата квітами устеляють доріжку до столу, за яким сидять К. М. Савчен-

ЯКЩО завітаєте в ці дні до приміщення Кіровоградського музичного училища, вас вразить незвичайна для цього закладу тиша. Але перше враження — обманливе. Вслухайтесь уважніше, і ви переконаєтесь, що тут іде напружена робота.

Ось відчинилися двері однієї з аудиторій. В коридор ліне ніжна, задумлива мелодія. Під акомпанемент піаністки - концертмейстера О. М. Луцкевич «Мрії» Шумана грав учениця другого курсу домристка Інна Гайда. Цей твор входить до програми наступного заліку,

і дівчина готується до нього старанно.

На інших дверях — лаконічна записка: «Ми в залі». Прямуємо туди. Першокурсниця Тамара Воробйова, здається, не помічав нічого навкруги (див. фото зліва). Гучні урочисті акорди народжуються з-під рук юної піаністки. Педагог І. Б. Боровик уважно слухає свою вихованку, дає їй слушні поради, зауваження.

В одній з аудиторій іде репетиція струнного оркестру. Керує ним А. О. Жабко-рицький, студент Одеської консерваторії. Оркестранти готують академічний концерт. Деякими творами, включеними до програми, вони звітватимуть також і на екзаменах (фото внизу).

А на академічному концерті народних інструментів дружокурсники вже показували того дня свою виконавську майстерність. До програми ввійшли кращі твори вітчизняних та зарубіжних композиторів. Над домрою схилився Володимир Стрілець (фото вгорі).

Хороше звучить у його виконанні «Українська рапсодія» Левицького.

Схвальну оцінку дістав від керівника і баяніст Василь Протас, учасник Декади української літератури й мистецтва в Москві.

Задоволені своїми вихованцями члени комісії. Вони вітають їх з успішним початком і бажають якнайкраще скласти наступні екзамени.

Текст і фото В. Штейнберга.

ко, В. М. Сиплива, Микола Тимошенко, батьки молодих, дружки й бояри. Секретар райкому комсомолу Микола Грабовий надає слово голові сільради І. Т. Королю, який реєструє шлюб і від щирого серця вітає молоде подружжя. Грає оркестр.

Новий сім'ї вручають подарунки: від правління колгоспу — м'який диван, від комсомольської організації — столовий сервіз.

Після поздоровлень, за народним звичаєм, частують молодих, які одразу ж запрошують всіх гостей до столу, накритих у сусідній кімнаті.

Дуже сподобалось листопадівцям перше комсомольське весілля. Початок було покладено хороший, бо протягом короткого часу в цьому селі відбулося ще чотири таких же весіль. Тепер бабусям не вдається заманити молодих в церкву на вінчання.

Безумовно, Листопадове у районі — не виняток. З початку року тут проведено близько сорока комсомольських весіль, в тому числі в селах Захиті, Йосипівці, Лікаревому, Панчево та інших. А скільки відбулось таких весіль у районі, важко і перелічити! Одним з перших було весілля краєвого шофера автопарку Олександра Криворучка і передової робітниці маслозаводу Людмили Ганчу. На все життя запам'ятають день одруження працівниці редакції районної газети Євгенія Бестака і вчитель Микола Ковачевич, працівники санепідстанції Юрій Горбулін і Олена Складенко.

Перші успіхи окрилили. Вирішили і свято народження дитини відзначати по-комсомольському. В районному Будинку культури спеціально розробили план свідань: адже справа нова, а хочеться, щоб все було якнайкраще. І знову першими стали Криворучка, бо у Людмили й Олександра саме народився хлопчик.

Великий зал Будинку культури набрав святкового вигляду. На видному місці — вислів М. Горького, написаний на червоному полотни-

щі: «Діти — квіти життя». На розставлених столах — безліч запашних квітів. У переповнений зал входять Олександр і Людмила з сном на руках, названі батьки. Секретар райкому комсомолу надає слово завідувачій районним бюро ЗАГС Ф. К. Ткаченко. Відбувається урочистий запис малого Сергія до книги новонароджених.

— Рости великим, міцним, — бажають одному з найменших громадян Радянського Союзу секретарі комсомольських організацій автопарку і маслозаводу Анатолій Ладяев і Олена Бабкіна. Вони поздоровляють молодих батьків і вручають подарунки. Зачитується виписка з рішення пам'ятного засідання бюро райкому комсомолу: «Дорогий Сергію! Сьогодні ми зібралися в цьому залі для того, щоб відзначити день твого народження. Ти, Сергіюк, народився в славу епоху, коли вся наша країна буде чудове, прекрасне комуністичне суспільство, Швидше виростає! Будь здоровим, бадьорим, життєрадісним!» Привітальну телеграму надіслали також спортсмени району, які побажали Сергіюку мати все життя «Свіжість шкіри і бронзу мускулів».

Урочиста частина закінчена. Оголошується перший вальс для подружжя. Потім в коло вступають й інші учасники вечора. Танці змінюються масовими іграми...

Райком комсомолу поклав початок хорощій справі. Тепер треба, щоб в кожному селі стало традицією проведення комсомольських весіль і свідань. Тоді церква не вдасться заманювати молодих людей до аналоя і попівської купелі.

А пам'ять про радісну подію, відмічену громадськістю, буде залишатися на все життя, зміцнюватиме молоді сім'ї, робитиме їх щастя повнішим.

М. ЛІПІНА, секретар Ново-Миргородського райкому комсомолу, О. ОСТАПЕНКО, інструктор обкому ЛКСМУ.

БЕЗ ПІСНІ НАМ НІЯК НЕ МОЖНА

НЕ РАЗ обом співали соловейки, не раз двома була збита вечірня і рання роса. І ось зустрічі закінчуються згодою на одруження. Влаштовується весілля.

На Україні це ціла народна опера. Адаже скільки пісень переспівають на тому весіллі! Та ніде правди діти: багато з них для нас не годиться, незручно й співати. Де вихід? Не можна ж без наспівів!

Про те, що мало весільних пісень, ще на IV з'їзді письменників України говорив Андрій Малишка. І ось у цьому році у видавництві «Молодь» вийшла збірка поезій Л. Забашти «Цвіт папороті». Є в ній чудовий цикл «Згуляємо колгоспне весілля». Вірші аж просяться на ноти. Видно, що поетеса мала в своєму розпорядженні великий фольклорний матеріал. І все ж пісень немає, композитори ще не зацікавилися цією справою.

Є тут одне зауваження: вірші Л. Забашти написані для села. Загальнонародних обрядових немає зовсім. А треба!

Коротко про самі комсомольські весілля. Не завжди вдало їх проводять, ще багато офіційності, особливо при реєструванні шлюбу, і, наopakи, мало урочистості, сердечності. А саме це найбільш потрібно молодим.

М. СУРЖОК, учитель Лікарівської восьмирічної школи.

Хроніка культурного життя

В Бобринецькому Будинку культури відбувся вечір «Я — громадянин Радянського Союзу». На ньому в урочистій обстановці начальник районного відділення міліції т. Олександров оручує паспорти шістнадцятирічним юнакам і дівчатам.

З привітаннями до молоді звернувся секретар райкому комсомолу В. Галаган, завідувач навчальною частиною другої школи М. Кас'янов, піонер.

І. ГОРВНЯ.

Змістовна робота проводиться в Талово-Балківському сільському клубі, Ново-Георгіївського району (завідувач М. Гарасков). При культосвітньому закладі працюють хор, сурткі художнього читання і сольного співу. Учасники самодіяльності систематично виступають з концертами перед місцевими глядачами.

П. ПОЛЯРУС.

МОЛОДОМУ КОМУНАРУ Відповідать

З приводу кореспонденції «Чорні шви», надрукованої у нашій газеті за 18 грудня 1960 р., Кіровоградський міськом ЛКСМУ повідомив, що вона обговорювалась на розширеному засіданні комітету комсомолу швейної фабрики. Критику визнано правильною.

Комітет комсомолу намінив конкретні заходи щодо покращення якості продукції. В цехах проведено економічні конференції.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 15 січня, 1961 р., 3 стор.

З ТУРИСТСЬКОЮ ПУТІВКОЮ
ЗА КОРДОН

Хто з вас, друзі, не мріє про подорож по країні рідній. Немало юнаків і дівчат на період профспілкової відпустки беруть туристські путівки і мандрують по історичних місцях Батьківщини. Дехто і без путівки з друзями виїжджає в облюбовані місця. Та багато є бажаючих побувати в країнах народної демократії, зробити подорож на теплоході «Победа» навколо Європи, відвідати Італію, Туреччину і т. д.

Наш кореспондент звернувся до секретаря облпрофради Д. Т. Жмака з проханням розповісти читачам газети, як торік трудівники області скористалися можливістю поїхати за кордон, і що планується в цьому питанні на 1961 рік.

Ось що він розповів:
— Робітники, колгоспники, службовці часто звертаються у місцеві профспілкові організації з проханням надати їм путівку для поїздки за кордон. Бажаючі перебувати у тій чи іншій країні викликає тим, що кожний хоче своїми очима побачити, як живуть і будують нове життя трудящі країни народної демократії, запозичити все цінне, передати їм свій досвід.

Торік з Кіровоградської області побували у Китаї, Чехословаччині, Болгарії, Угорщині, Німецькій Демократичній Республіці, Польщі близько 200 чоловік. Чотирьом членам профспілки пощастило подорожувати на теплоході «Победа».

Характерно те, що серед туристів — більшість молоді. Комсомольці малар будівельного управління «Олександріявуділля» Михайло Ващенко, інженер-конструктор заводу «Червона зірка» Євгеній Косов побували у Німецькій Демократичній Республіці, Валентина Задонцева з цього ж підприємства їздила у Чехословаччину. Таких прикладів багато.

Кожний, хто повертався з поїздки, висловлював глибоке задоволення, ділився з товаришами своїми враженнями.

У нинішньому році бажаючі зможуть поїхати в країни народної демократії

не тільки на екскурсії, а й на відпочинок. У літні місяці, наприклад, групи трудящих області поїдуть на місячний відпочинок у Болгарію, Албанію.

Нам виділили також путівки для бажаючих побувати в Італії, Англії, Сполучених Штатах Америки. Декому пощастить зробити подорож по Дунаю.

Читачів, природно, цікавить порядок оформлення документів і вартість путівки. Кожний, хто бажає поїхати в ту чи іншу країну, подає заяву в місцевий профспілковий комітет. Місцевком надсилає витяг з рішення профспілкової організації у відповідній об'єм профспілки. Потім документи надходять в облпрофраду, де остаточно вирішується питання про поїздку туриста за кордон. Вартість путівки залежить від того, в яку країну їде турист.

Вже зараз профспілкові комітети одержують багато заяв від бажаючих поїхати в туристську подорож.

ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА. Національний театр в Празі, збудований на народні кошти в 1868—1881 рр. в стилі пізньоренесансу.

ВЕЧІР ІНДІЙСЬКОЇ МАТЕМАТИКИ

В нашій газеті за 6 січня ц. р. була опублікована коротка замітка про вечір індійської математики, який відбувся в Новопразькій середній школі. Читачі-школярі просять детальніше розповісти про нього. Задовольняємо їх просьбу.

ЦЕЙ ВЕЧІР готували члени математичного гуртка. Для решти — хід його проведення був таємницею. І ось в суботу до школи завітала запрошена батьки учнів, колишні випускники школи, вчителі-пенсіонери, вожаті-виробничники, учні вечірніх класів. Відкриває вечір член математичного гуртка Ангеліна Просвірніна. — Індійська математи-

ПОДВИГ ЮНИХ ПАРТИЗАНІВ

ШУМІТЬ діброва Перубайського лісу — свідок героїчних подвигів народних месників у грізні роки Великої Вітчизняної війни. На невеличкій галявині під тінню столітніх дубів збереглися землянки, де жили партизани загону імені К. Е. Ворошилова. Увагу привертає високий дуб, на верхів'ї якого — тоненька лозина з невеличким шматочком вишньої від дощі тканини. Той, хто в роки окупації бачив на цьому дубі червоний прапорець, проходив біля лісу, зупиняється і мовчазно схилив голову.

— Це трапилось у жовтні 1943 року, — розповідає колишній командир партизанського загону С. І. Долженко, який зараз працює головою Підліснянської сілради. — Фашистські окупанти кинули на наш захист великі сили з танками, гарматами і кулеметами. Два дні в лісі безперервно було чути постріли і тріскотню кулеметів. В розташованих поблизу сел Бовтишичі і Підлісному, звідки ми одержували підтримку, загарбники вже пустили чутку, що партизани знищено. Та на третій день боїв селяни побачили над партизанським лісом невеличкий червоний прапорець, значить, народні месники живі!

Хто ж вивісив цей прапорець? Семен Іванович розкрив старенький зошит-щоденник і продовжив розповідь. — Було у нашому загоні три комсомольці — молоді, відважні — Ваня Середа, Коля Михайленко і Ваня Лобанов. На третій день тих боїв, під час яких партизани знищили понад 120 ворожих солдатів і офіцерів, нам довелося розділити загін на дві групи. Одну з них очолив я, другу — наш комісар Кіндрат Омелянович Ярмо, нині завідувач сільськогосподарським відділом Київського обкому КП України. Ми це зробили, щоб легше було маневрувати. Група К. О. Ярмо, прорвавши вороже кільце, стала відходити у гущину, вносячи на своїх плечах поранених партизанів. Наші комсомольці вирішили утрощ прикрити відхід своїх товаришів.

— Здавається, якщо хочете жити. Ваш загін знищено! — горлали фашисти. Та у відповідь їм посипався град куль з автоматів. «Ні, ми не одні, ми ще живемо і боремось, хай про це знає весь народ» — подумав Ваня Середа. Вихопивши з кишені червоний прапорець, він забрався на найвище дерево і вивісив його.

Коли Ваня зліз з дерева, то побачив, що Колю Михайленка вбито. Тяжко був поранений і Ваня Лобанов, на якого з двох боків наседали вороги. Довга черга німецького автомата, — і він теж схилив свою голову на повожле листя. Це ж чекало й Ваню Середу. В диску його автомата вже не було патронів. Молодий патріот вирішив дорого заплатити за своє життя. Швидко і непомітно заліз він під купу хмизу, вихопив гранату...

Життя йому врятував прапорець. Побачивши його, фашисти осяквели. Вони кинулись до дубка, стріляючи з пророчою з автоматами і кулеметів. З дерева летіло листя, гілки, але збити прапорець їм так і не вдалось. У вечірніх сутінках карателі покинули ліс.

Ваня виліз із сховища і ранком розшукав наш загін. Цей запис у щоденнику я зробив з його розповіді.

Олександрівський район. М. ЧУПІЛКО.

ФЕЙЛЕТОН

У Криничанському сільському, Кіндратівських № 1 і № 2 бригадних клубах, Ново-Архангельського району, погано поставлена нультурно-масова робота. Завідуючі клубами тт. Романенко, Солонун та Яременко зводять її лише до гри в шахи та доміно. (3 листів читачів).

Лиш про «козла» шепніть Трохиму (Завклубом з нашого села), Усе покине в ту ж хвилину, Примчить стрілою до стола. Закон гравців у нас суворий (Його «создав» ще дід Потан): — Якщо програєш, — він говорить, — Залазь під стіл, кричи, як цап! — Мене у грі ніхто ще зроду, — Хвалився Трошка, — не «підсів»; «Козла» даю я прямо з ходу, Бо я на ньому зуби з'їв. — Ой, не хвалися, друже милий, — Гукнули хлопці-чабани. Присіли хутко і зробили Умніть «козлом» його вони.

ПОПЕРЕДУ — МАЙСТРИ

У ЗМАГАННЯХ із стеновою стрільбою серед найсильніших спортсменів Кіровограда краще за інших виступав робітник заводу «Сільгоспдеталь» майстер спорту Іван Вільний. Він вийшов переможцем у стрільбі з місяця і на круглому стенді. Його товариш по роботі першорядник Микола Маковез у стрільбі з місяця вибив на 2 очка менше.

В. Моїн — чемпіон республіки

На круглому стенді дуже місце зайняв робітник виробничого комбінату обласного управління культури першорядник Анатолий Смирнов, який відстав від І. Вільного на одно очко. В комплексному заліку першість завоював Іван Вільний. На другому місці — майстер спорту Віра Веригіна. Ю. ПІНАЄВ.

Столиця Японії готується до олімпіади

На стадіонах, в басейнах і спортивних залах Риму ще йшли змагання спортсменів п'яти континентів, а в Токіо вже розпочалась підготовка до наступних олімпійських ігор, які будуть проведені в 1964 році в столиці Японії. Багато турбот у організаторів цієї найбільшої міжнародної змагання спортивних ігор, які будуть проведені в 1964 році в столиці Японії. Зараз перед японським олімпійським комітетом стоїть найважливіша проблема — знайти кошти на підготовку і проведення XVIII олімпійських ігор. Пропонується і відкляються різні варіанти. В цьому числі можна назвати пропозицію зібрати кошти, необхідні для проведення олімпіади, шляхом організації лотереї способом італійського футбольного тоталізатора — «тотокальчіо». На підтримку цієї ідеї виступили губернатор Токіо Адзума, який заявив, що він вважає «тотокальчіо» — кращим способом зібрати кошти на олімпіаду. Проте японська громадськість виступила з різними протестами проти проведення подібних лотерей, вважаючи їх хитрощами тих, хто хоче нагріти руки на обмані довірливих любителів спорту. В результаті олімпійський комітет відмовився від реалізації цієї пропозиції. Питання про фінансування олімпійських ігор поки що залишається відкритим. В спортивних колах Японії уже обговорюють, з яких видів спорту будуть змагатися японські спортсмени. Пропонується виключити в японську делегацію представників від 22 видів спорту. Під комплексну програму олімпіади складу, який буде готувати японські команди до наступних змагань. Вже призначений тренер команди по вільній боротьбі. Японських вільновиків буде тренувати відомий японський борець, який завоював золоту медаль на XVI олімпійських іграх в Мельбурні, Сюдзо Сасахара. Проте не тільки честолюбиві турботи непокоїть організаторів олімпійських ігор в Токіо. Японська громадськість і преса закликають вжити заходів з метою упорядкування роботи міського транспорту в Токіо, навести чистоту на вулицях столиці, прибрати незграбні рекламні щити вздовж залізниць та шосейних шляхів. Г. СТЕПАНОВ. (ТАРС).

Чи знаєте ви, що...

...загальна чисельність населення земної кулі — близько 3 мільярдів чоловік? З них більше половини живе в Азії і лише 14 процентів — в Європі? ...за допомогою устаткування, яке випущено Уралмашзаводом за 25 років свого існування, добуто 80 мільйонів тонн нафти, пороблено понад 83 мільйони тонн руди, три чверті всіх домашніх печей СРСР укомплектовано устаткуванням, яке зробили уралмашівці? ...від тиском 100 тисяч атмосфер графіт перетворюється в алмаз? ...реактивний літак «ТУ-104» доставляє пасажирів і вантажі з Москви в Омськ за 2 години 50 хвилин? Скорий поїзд проходить цю відстань за три доби, а 70 років тому пасажирів і термінала пошта приймали цю відстань за 4-5 тижнів? ...деякі буквири відносяться до 10 століття? Перший друкований слов'яно-російський буквар виданий у Відні в 1596 році, в Москві — в Буручиним у 1834 році? ...якщо сполучити всі бавовняні тканини, які випускаються павиими фабриками за рік, то вийде смуга, якою можна обгорнути земну кулю по екватору майже 140 разів? ...у світі вже видобуто біля 20 мільярдів тонн заліза, причому більша частина припадає на останні століття? Алмазів добуто лише 100 тонн? Зовсім мало в порівнянні із кількістю заліза! Проте без допомоги цих алмазів ніколи не вдалося б обточити, відшліфувати, просвердлити найцінніші для нас сталі виробні: при обробці твердої сталі з найменшого сплаву різьби заступається через дві години, а алмазний різьбильник витримує приблизно 8 тисяч годин роботи?